

יא קמן טעמה בשנה דבר שהוא משום שנות וכו' אין בית דין מאזין להפרישו וט' ככה ה"ל מדברי רבינו שכתב כאן היה גראה שאם היה עושה קמן מלאכה בגמורה מצוה על צ"ד להפרישו ואין כן האמת וכו' עד והדבר צריך לי תלמוד: ואפשר לומר שצ"ל כאן רבינו משום שנות לא נקט משום שנות משום רישא דאין צ"ד מאזין להפרישו אלא משום סיפא דקמני ואם הניחו אביו אין ממחין בידו דהיינו דוקא באיסורי דרבנן אבל באיסורי תורה ממחין ביד אביו שלא יניחנו לעשות איסור:

כל

השגת הראב"ד

בִּידוֹ: יב* אָסְרוּ חֲכָמִים לְמַלְטַל מִקְצַת דְּבָרִים בַּשָּׁבֶת כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בַּחֹל. וּמִפְּנֵי מַה נִּנְעוּ בְּאִסּוּר זֶה. אָמְרוּ וּמַה אִם הִזְהִירוּ נִבְיָאִים וְצוּוּ שֶׁלֹא יִהְיֶה הִילּוּכְךָ בַּשָּׁבֶת כִּהִילּוּכְךָ בַּחֹל וְלֹא שִׁיחַת הַשָּׁבֶת כְּשִׁיחַת הַחֹל שֶׁנֶּאֱמַר וּדְבַר דְּבַר קָל וְחוֹמֶר שֶׁלֹא יִהְיֶה מַלְטוּל בַּשָּׁבֶת כְּמַלְטוּל בַּחֹל כְּדֵי שֶׁלֹא יִהְיֶה כּוֹס חוֹל בְּעֵינָיו וַיָּבֹא לְהִגְבִּיָּה וּלְתַקֵּן כֻּלָּם מִפִּינָה לְפִינָה אוֹ מִבֵּית לְבֵית אוֹ

להצניע אבנים" וכיוצא בהן שהרי הוא בטל ויושב בביתו ויבקש דבר שיתעסק בו ונמצא שלא שבת ובטל המעס שנאמר בתורה למען ינוח: י"ג ועוד כשיבקר ויטלטל כלים שמלאכתן לאיסור אפשר שיתעסק בהן מעט ויבא לידי מלאכה. ועוד מפני שמקצת העם אינם בעלי אומניות אלא בטלין כל ימיהן כגון הטיילין ויושבי קרנות שכל ימיהן הן שובתים ממלאכה ואם יהיה מותר להלך ולדבר ולטלטל כשאר הימים נמצא שלא שבת שביתה הניכרת. לפיכך שביתה מדברים אלו היא שביתה השווה בכל אדם. ומפני דברים אלו נגעו באיסור הטלטול. ואסרו שלא יטלטל אדם בשבת אלא כלים הצריך להם כמו שיתבאר:

א יִישׁ כְּלִי שְׂמֵלֶאכְתּוֹ לְהִיתֵר וְהוּא הַכְּלִי שְׂמֹתֵר לַעֲשׂוֹת בּוֹ בִּשְׁבַת דְּבַר שְׁנַעֲשֶׂה לוֹ בַּחֹל . כִּנּוּן כּוֹס לַשְׁתּוֹת בּוֹ וְקַעְרָה לֵאכּוֹל בָּהּ וּכְכִין לַחֲתוֹךְ בּוֹ בֶּשֶׂר וּפֶת וּקוֹרֵנִם לַפְּצוֹעַ בּוֹ אֲנָזִים וְכִיּוּצָא בָּהֶן : **ב** יִישׁ כְּלִי שְׂמֵלֶאכְתּוֹ לְאִסּוֹר וְהוּא הַכְּלִי שְׂאִסּוֹר לַעֲשׂוֹת בּוֹ בִּשְׁבַת דְּבַר שְׁנַעֲשֶׂה בּוֹ . כִּנּוּן מַכְתֶּשֶׁת וְרִיחִים וְכִיּוּצָא בָּהֶן שְׂאִסּוֹר לַכְּתוּשׁ וּלְמַחֲוֹן בִּשְׁבַת : **ג** כָּל יִכְלִי שְׂמֵלֶאכְתּוֹ לְהִיתֵר בֵּין הִיּה שֶׁל עֵץ אוֹ שֶׁל חֶרֶס אוֹ שֶׁל אֶבֶן אוֹ שֶׁל מֵתֶכֶת מוֹתֵר לְטַלְטְלוֹ בִּשְׁבַת . בֵּין בִּשְׁבִיל עֲצָמוֹ שֶׁל כְּלִי בֵּין לְצוֹרֵךְ מִקּוֹמוֹ [6] בֵּין לְצוֹרֵךְ גּוֹפּוֹ . וְכָל כְּלִי שְׂמֵלֶאכְתּוֹ לְאִסּוֹר בֵּין הִיּה שֶׁל עֵץ אוֹ שֶׁל חֶרֶס אוֹ שֶׁל אֶבֶן אוֹ שֶׁל מֵתֶכֶת מוֹתֵר לְטַלְטְלוֹ בִּשְׁבַת בֵּין לְצוֹרֵךְ גּוֹפּוֹ בֵּין לְצוֹרֵךְ מִקּוֹמוֹ אֲבָל בִּשְׁבִיל עֲצָמוֹ שֶׁל כְּלִי אִסּוֹר :

ביצע

א עור סימן שה סמ"ג שס :

לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה ללל לא ואחא ר' נחמיה למימר וכו' וק"ל כח"ק וכן העלו זהבכות . ודע שמדברי רבינו נראה שאין למלטל שום כלי שלא לצורך כלל ואף הרשב"א ז"ל כן העלה פ' כירה שיש להחמיר שלא ליטול כלי ללא צורך וכן בדיון שהרי בגמרא נחלקו אביי ורבא על רבא ואמר דאפי' כלי שמלאכהו להיחר אינו מותר בשביל עצמו של כלי דהיינו מחמה ללל . ופירשו שלא לצורך דמשמעו לצורך מקומו ורבא בא והסיר ופי' דלא לצורך אפי' מחמה ללל ואם דעת רבא היא להסיר אפי' שלא לצורך כלל לא היה לו להזכיר מחמה ללל אלא היה לומר שלא לצורך דהיינו שלא לצורך כלל . וכן הדברים שמוכרעים שם לפי דעתי . ויש מפרשים מחירין כלי שמלאכהו להיחר אפי' שלא לצורך כלל ואין להם על מה שחמיר :

ביצד

פכ"ה א ויש כלי שמאלכתו וכו'. נראה בגמרא (שבת קכ"ד) דדבר זה באותה משנה (ביצה דף ק"ב:) לאין סומכין את הדלת ולא הבקעת ביו"ט וכו' אתי וס' הביא חירון אביי דאמר הא ב"ט הא ב"ח ואנא עבידינא כב"ט והוא דלא כהלכתא ואל"כ הוא חימה. ועיין בהר"ן ז"ל כי הוא חירן זה:

מליקו להו הלכות שבת, שבת לאל אשר ביום השביעי שבת :

מנדל עוז

*[סוד א"ח סימן שמ"ג והשיג עליו דאפילו באיסור דאורייתא אין ב"ד מצווים להפרישו סמ"ג לאוין ס"ה]: [א] כרבא דסבר רב בכוותיה ע"ש וכן פסקו התוספות וסו"ה" ע"ש ע"ב : לפיכך אין מעשרין את הודאי עד הדמאי . פ' במה מדליקין (דף ל"ד :) קטן שעשה וכו' עד ממחין בידו . כוף ערך חמש (דף ק"ד) הטעמי כן איני וסוגיין אולא כוותיה : אסרו חכמים לעטל עד סוף הפסק : כתב הראש"ד ז"ל עוד אמרו כו' שהוא גדר להוציא ע"ל :

ואני אומר מ"ס הראב"ד ז"ל הוא בלבד ראשון דריש פרק כל הכלים והוא דרך מאה ומתן דסוגיא בעלמא אהנס מה שבבב ר"מ ז"ל הוא מוסבס מדעת רבננו דבשלי חספסות ז"ל והוא מועטס ליתן טעם לאיסור כל הדברים שאינו תיך להם דשייכי ביה הני טעמי כמו שמופיעים לפנינו בשאר הפרקים כמו שהוא רומז בעצמו ז"ל בוף זאת הסיסא וכלל הרמ מקוץ ז"ל . וכי מעיינת בה שפיר תתבונן שלשון תמיסת התלמוד אזו עטלונו לאו צורך הולא הוא הטעם האחד שבבב ר"מ ז"ל שבטיעולנט כלים שחלצתון לאיסור אפטר שיטעק ביה מעט ויבא לירי מלחכס וטעס תחמיס בן תכליה הוא הטעס שני שבבב ז"ל שמה יבא להסיע אהניס וכיוצא ביה ובעטם השלישי כדי שיהא יסכר כי שבת לחול משכחת לה פרק כלל גזול גבי הים מהלך במדבר דשקיל וערי עד דשליט במאי מביכר ומקדר בקדושא ואבראחא הלואה יסכר בעינו :

פרק כ"ה יש כלי וכו' עד ולכחוש ולטחון כשנח. הקדמה לכל דברי הפרק בדרך המחברים והוא מאורע טרק כל הכלים (דף קכ"ד) : כל כלי וכו' עד לטעמן. פרק כל הכלים (דף קכ"ד) :

קמ"ח) ופרק ר"א דחולין (דף קמ"ח) ופרק שמיני (דף כ"ג) אבל אם היה ככר וכו' עד כיולא בזה בלבד לה שהיה נקובו עד נעשים כדפון. ריש פרק מוטל: היתה הכלכלה וכו' עד לא גזרו: כתב ה' פעמים רבות כי ר"מ ז"ל לא חירב הדברים שיבטלו להחמש מדקדוקי התלמוד ומקצויות והסיועוים אשנה תורה וכיון ויפה חזק השני במשנה להאנוס דפרקין טועל אדם אתו והאכן בידו וכלכלו וכלכלו כלכלה בנים לדבר האסור כלומר ויהי אסור לטעולו ופרקו אמר רבנ"א ז"ל ויהוה הכל כלכלנו ויהוה כפירות המעושפין כלומר רעובים כגון תאנים תוחים וענבים כמו שפירש ר"מ ז"ל וכן פירש רש"י ז"ל ז"ל כלשונו מפני שכתב ז"ל כלשונו שאם יעבר הפירות והיו קושא הכאה אחר זה תלילה כי ר"מ ז"ל בדרכים ויעברו רשעים ממנה (איו"ל נ"ח) וכן דקדק לשונו ז"ל יעברו בלחך עוד כל התלמוד מזה אחר ובר אפי אמר רב הכל בכלכלה פסחה עסקין כלומר שפחהו והסרה עד שנעשה בה נקב דלחך עמלה עמלה כוונתו כאלה רב לשון כרמ"ז ז"ל ויהיה לשון מוכן לעין ואפ"כ השני עמו"מ הדקדוק שדקדק רמב"ם כו' עד והיו פוטל. פרק כל הכלים ופרק טועל (דף קמ"ט): היתה בין החציות עד וה

דלעת יבשה הלולה וממלאין בה מים ומחור שהיא קלה אינה שואבת אלא שפלה ומחנין בה אכן להכבידה. אם ממלאין בה ואינה נופלת שקטורה יפה ואם לאו הרי היא כשאר אבנים ואין ממלאין את הקרויה דשוייה בסיס לאבן שחוכה ע"כ: בגד שעל הקנה וכו'. פרק חולין (דף ק"מ:) א"ר הסדא הרי כתיבתא משלפי לדידה מקינא שרי קינא מינה אסור

אמר רבא ואם כלי קינאי הוא מותר. ופירש"י ז"ל כחונת כשחופין אותו לנגבה מוחצין אותה מבית יד לבית יד וכשנפלה בשבת משלפה מן הקנה ולא הקנה ממנה דלא חזי לסלוליה להסקה קאי. כלי קינאי קנה של אורגים דמורס כלי עליו שרי ע"כ. ורבינו לא הולך להזכיר הא דרבא דכלי קינאי לפי שיתבאר ראש פרק כ"ו שקני האורג מותר לטלטל בדבר שמלאכתו לאיסור לנורך גופן ולנורך מקומן:

יט פירות שאסורין לאכלן וכו'. משנה ריש פ' מפנין, מפנין תרומה טהורה, ומפרש בגמרא (דף ק"ז:) אפי' ישראל. ודמאי ומעשר ראשון שנטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שנטלו. ומפרש בגמרא אע"פ שלא נתן את החומש. אבל לא את העבול מפרש בגמרא אפילו ככל מדרבנן. ולא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ולא את מעשר שני והקדש שלא נטלו. וביאור עניינם אלו כספר זרעים וזין איסור טלטול תרומה טהורה מבוחר יוחר מזה בפרק מועל כמו שיתבאר:

כ ומטלטלין תרומה טהורה וכו'. משנה פרק מועל (דף קמ"א קמ"ב) ומטלטלין תרומה טהורה עם הטעור ועם החולין. ובגמרא א"ר חסדא לא שנו אלא שטעורה למטה וטמאה למעלה אבל טעורה למעלה וטמאה למטה שקול לה לטהרה ושניק לה לטמאה והקשו וכו' טעורה למטה נמי לטהרה ולתיקוניה ותיבא צפירות המיטעין מיתבי מטלטלין וכו' בין שטעורה למעלה וטמאה למטה בין שטעורה למטה וטמאה למעלה ותיבא רב חסדא דמחיל לנורך גופו ברייתא לנורך מקומו וזה מבוחר:

כא נדבך של אבנים וכו'. פרק כל הכלים (דף קכ"ה:) פסם אחת הלך רבי למקום אחד מאל דבך של אבנים ואמר להלמדיו לאו וחסכו כדי ששכ עולין למחר. ונחלקו שם אם הלכין רבי מעשה ואיכא מ"ד שאמר להם לאו ולמדום. ופי' סדרום כדי לישב עליהן. ופסק רבינו כן ואין מכל זה בהלכות כלום ובסמך אבאר הטעם: ררייות של דקל וכו'. פרק במה עומנין (דף ל') חריות של דקל שגדנן לענים ומלך עליהם לשיבה נריך

לקשר רשב"ג אומר א"ל לקשר ואמר שם רב אמר קשר כח"ק ושמואל אמר חשב סגי כרשב"ג ורב אשי אמר ישב סגי אע"פ שלא חשב קשר ונכחשנו דבך של אבנים וכו'. ופירש"י ז"ל דלרב אשי כ"ס חשב אע"פ שלא ישב וזה דעת רבינו. מכאן למדנו שמחשבה בלחוד סגי. וז"ל שלכן השמיטו בהלכות ההיא דנדבך משום דמחשבה שמיטין שאל" מעשה ובמחשבה בלחוד סגי וא"כ יש לחמוה על רבינו למה פסק למעלה כמאן דמנריך מעשה שכתב אם למדום. וז"ל שדעת רבינו דשאני חריות דליכא דקימי לשיבה ואיכא דקימי לענים וכו' וכן לא נאסרו אלא מפני מחשבתו שגדנן לענים. וזה שהזכיר כן בדוקא ומפני כך מחשבת ישיבה מויתא מידי מחשבה דלענים. אבל נדבך של אבנים ליכא דקאי לשיבה ולפיכך נריך מעשה להוכיח שכן לשיבה כ"ל לדעת רבינו:

כב הקש שעל המטה וכו'. משנה פרק חולין (דף קמ"א) הקש שעל המטה לא יענענו בידו אבל מנענעו בגופו ואם הוא מאכל בהמה או שהיה עליו כר או סדין מנענעו בידו וממה שהזכירו בשם עליו כר או סדין נכחשנו רב אשי פרק במה עומנין (דף ל') ולזה כתב רבינו שהרי נעשה כמי שישב עליהם מנע"י: המבכנים קופה וכו' פרק במה עומנין אמר ר"י מכנים אדם מלא קופתו עפר ועושה בו כל זכריו דרש מר זוטרא והוא שייחד לו קרן זוית:

כג אסור לבטל וכו'. כבר תבאר זכ"ה ושם מבוחר שם נחמו מנע"י מותר להניחו שם ומשנה היא בפרק כירה (דף מ"ב): לפיכך אין וכו'. שם אע"פ שאמרו אין נותנים כלי תחת התרנגולת לקבל צינא אבל כופה עליה את הכלי בשביל שלא השגר. ולרב יוסף אליבא דרב חסדא בכל דבר מותר לכפות וכן הלכה. ודלא כר"י דאמר אין כלי נימל אלא לדבר הנימל וכו' בהלכות פרק מי שהחשיך. ובהגהות אמר אברהם בירושלמי יבליד שלא יגע בצינא ע"כ. ולא ידעתי טעם וכו' המוקפה והטול אסור ליגע בכן כל שאינו מנענע הא ודאי לא ואפשר שמה יענע הבינה על ידי הכלי:

נותנין

הנהגות מיימוניות

[ז] כרשב"ג דאמר אין צריך לקשר דמתרץ רב ששת מתניין בוותיה ע"ש, ע"כ: [ח] כרב יוסף דאמר טעמא דרב חסדא פ' הא דאמר אין נותנין כלי תחת תרנגולת וכו' אבל כופה עליה את הכלי משום דאסור לבטל כלי מהיכנו ודלא כרבא דאמר טעמא דר"ח הצלה מצויה התירו וכו' ע"ש, ע"כ: [ט] ודלא כרבי יצחק דאמר אין כלי נימל אלא לדבר הנימל וכן כל בני דלא בוותיה והוא מעמיד בענין אחר דלא קשיא ליה ע"ש בבירה:

המבכנים קופה של עפר וכו'. פ' עומנין (דף ל') אסור לבטל וכו' עד כופה עליה כלי. פרק כירה (דף מ"ב) וכו' ר"י ז"ל בהלכות פרק מי שהחשיך גבי שלישי כרעבא דאין הלכה כר' יצחק דאמר ריש פרק משלין אין כלי נימל אלא לדבר הנימל שכתב וכו' ג"כ: לפיכך אין נותנין וכו'. פרק כירה: וכן כופה הכלי על כל דבר וכו'. פרק משלין: כתב הראב"ד ז"ל בירושלמי ובלבד שלא יגע בצינא: ואני אומר יפה עשה שלא קבעה דהא אסיקא פרק חולין גמרא מתניין דהקש שג"ג מסה דעלמל מן האד לא שמיט עלמל וכו' אסיק פ' כירה וכן פסק ר"י אלפס ז"ל שם ולא הזכיר זה בירושלמי וגם הראב"ד ז"ל מקוין ולפיכך אפילו נגע אין צד כלום ואמי בירושלמי כמ"ד עלמל מן האד שמיט עלמל ולימיה:

כ מטלטל ישראל החרומה וכו' ד"ל כשהיתה הסמאה למטה. כך כתוב בנכחי דידן בספרי רבינו וכך נראה שהיתה נוסחת הר"ן בדברי רבינו וכתב שלא נחבירה. ואני מלאכי בספר מונה שמהקרה חבת הסמאה וכתב במקומה הטעורה והוא הנוסחה הנכונה כי היא מכוונת עם דברי הגמרא:

כא חריות של דקל וכו'. כתב ר"ה ומכאן למדנו שמחשבה בלחוד סגי. וז"ל שלכן השמיטו בהלכות ההיא דנדבך משום דמחשבה שמיטין שאל" מעשה ובמחשבה בלחוד סגי וא"כ יש לחמוה על רבינו למה פסק למעלה כמאן דמנריך מעשה שכתב אם למדום. וז"ל שדעת רבינו וכו' עד להוכיח שהם לשיבה. וז"ל שאל"ס שהשמיט רבינו דין נדבך אין פסק שהוא מהלק בין חריות לאבנים דהא רב אשי גופיה דאמר גבי חריות ישב אע"פ שלא חשב אמר גבי נדבך לאו ושפספס וא"כ ע"כ יש להלק בין חריות לאבנים וטעמא דנדבך כדפירש"י לאו ולמדום סדרום והשמיט כדי שלא נאסר ליגע בהם למחר לפי שאין חומה אפי' במעשה השב מועיל לאבן לעשויה כלי ור' אמי לטעמיה דאמר לעיל אין אבן נעשית כלי בהגחה. ושפספס מן הטיס שהיא נאות ליגע ולמחר חלמדם דמעשה כל דבר נעשה כלי דהשמיט לכו"ע באבנים לא סגי בשבט. ולא השמיטה הר"ק להא דנדבך אלא מפני שסמך לו על מ"ש בפרק מועל אומרי' דאבן שג"פ החצית מטה על דהא והיא נופלת א"ר הוגא ז"ל אלא בשבט אבל במניח נעשה בסיס צד האיסור ומה ללמוד דלא סגי לאבן לדחש דמסא אסור במניח אפי' חשב עליה: נותנין

ישעל המטה לא יענענו בידו אבל מנענעו בגופו. ואם הוא מאכל בהמה מותר לטלטלו. וכן אם היה עליו כר או סדין וכיוצא בהן מנענעו בידו שהרי נעשה כמי שישב עליו מבעוד יום. המבכנים קופה של עפר בביתו אם ייחד לה קרן זוית מערב שבת מטלטלו בשבת ועושה בו כל צרכיו: **כג אסור לבטל כלי מהיכנו מפני שהוא כסותר.** "היציד לא יתן כלי תחת הנר בשבת לקבל את השמן הנוטף. שהשמן שבנר אסור לטלטלו וכשיפול לכלי יאסר לטלטלו הכלי שהיה מותר וכן כל כיוצא בזה. לפיכך אין נותנין כלי תחת [ה] התרנגולת לקבל ביצתה. אבל כופה היא הכלי עליה. וכן כופה הכלי על [ט] כל דבר שאסור לטלטלו שהרי לא בטלו שאם יחפין יטלנו: נותנין

א טור סימן שח: ב טור וסמ"ג שם: ג טור סי' שיא: ד טור סימן שח: ה טור סי' רסח סמ"ג שם: ו טור סי' שכב ובהראב"ד:

לקשר רשב"ג אומר א"ל לקשר ואמר שם רב אמר קשר כח"ק ושמואל אמר חשב סגי כרשב"ג ורב אשי אמר ישב סגי אע"פ שלא חשב קשר ונכחשנו דבך של אבנים וכו'. ופירש"י ז"ל דלרב אשי כ"ס חשב אע"פ שלא ישב וזה דעת רבינו. מכאן למדנו שמחשבה בלחוד סגי. וז"ל שלכן השמיטו בהלכות ההיא דנדבך משום דמחשבה שמיטין שאל" מעשה ובמחשבה בלחוד סגי וא"כ יש לחמוה על רבינו למה פסק למעלה כמאן דמנריך מעשה שכתב אם למדום. וז"ל שדעת רבינו דשאני חריות דליכא דקימי לשיבה ואיכא דקימי לענים וכו' וכן לא נאסרו אלא מפני מחשבתו שגדנן לענים. וזה שהזכיר כן בדוקא ומפני כך מחשבת ישיבה מויתא מידי מחשבה דלענים. אבל נדבך של אבנים ליכא דקאי לשיבה ולפיכך נריך מעשה להוכיח שכן לשיבה כ"ל לדעת רבינו:

כב הקש שעל המטה וכו'. משנה פרק חולין (דף קמ"א) הקש שעל המטה לא יענענו בידו אבל מנענעו בגופו ואם הוא מאכל בהמה או שהיה עליו כר או סדין מנענעו בידו וממה שהזכירו בשם עליו כר או סדין נכחשנו רב אשי פרק במה עומנין (דף ל') ולזה כתב רבינו שהרי נעשה כמי שישב עליהם מנע"י: המבכנים קופה וכו' פרק במה עומנין אמר ר"י מכנים אדם מלא קופתו עפר ועושה בו כל זכריו דרש מר זוטרא והוא שייחד לו קרן זוית:

כג אסור לבטל וכו'. כבר תבאר זכ"ה ושם מבוחר שם נחמו מנע"י מותר להניחו שם ומשנה היא בפרק כירה (דף מ"ב): לפיכך אין וכו'. שם אע"פ שאמרו אין נותנים כלי תחת התרנגולת לקבל צינא אבל כופה עליה את הכלי בשביל שלא השגר. ולרב יוסף אליבא דרב חסדא בכל דבר מותר לכפות וכן הלכה. ודלא כר"י דאמר אין כלי נימל אלא לדבר הנימל וכו' בהלכות פרק מי שהחשיך. ובהגהות אמר אברהם בירושלמי יבליד שלא יגע בצינא ע"כ. ולא ידעתי טעם וכו' המוקפה והטול אסור ליגע בכן כל שאינו מנענע הא ודאי לא ואפשר שמה יענע הבינה על ידי הכלי:

מגדל עוז

בגד שעל הקנה שומטו. פרק ר' אליעזר דחולין (דף ק"מ) אמר רב חסדא וכן הביאה ר"י אלפס ז"ל בהלכות גורם קינא מינה אסור ופי' דקינא לאו מנא הוא וגם הביא מיימל דרנא דגרסינן לה סמוך לדרב חסדא דאמר רבא ואם כלי קינאי מותר פירוש כלי של אורג וכו' ז"ל לא כתבן כאן כי סמך אותן במקום סדרן ריש פרק כ"ו בכלל כלי אורג: פירות שאסור לאכלן עד שלא נתן החומש מותר. פרק מפנין (דף קמ"ב): מטלטל ישראל את החרומה וכו'. פרק מועל (דף ק"ב) ופרק מפנין שם: ומטלטלין וכו' עד הכל כאחד. פרק מועל: נדבך של אבנים עד אם לאו אסור. פרק כל הכלים (דף קכ"ד): חריות של דקל עד לנעלן. בפרק עומנין (שם דף ל'): הקש שעל המטה עד מבעוד יום. משנה היא פרק רבי אליעזר דחולין (דף קמ"א) ופרק עומנין מיתיה לה ומשמע כן: המבכנים קופה של עפר וכו'. פ' עומנין (דף ל') אסור לבטל וכו' עד כופה עליה כלי. פרק כירה (דף מ"ב) וכו' ר"י ז"ל בהלכות פרק מי שהחשיך גבי שלישי כרעבא דאין הלכה כר' יצחק דאמר ריש פרק משלין אין כלי נימל אלא לדבר הנימל שכתב וכו' ג"כ: לפיכך אין נותנין וכו'. פרק כירה: וכן כופה הכלי על כל דבר וכו'. פרק משלין: כתב הראב"ד ז"ל בירושלמי ובלבד שלא יגע בצינא: ואני אומר יפה עשה שלא קבעה דהא אסיקא פרק חולין גמרא מתניין דהקש שג"ג מסה דעלמל מן האד לא שמיט עלמל וכו' אסיק פ' כירה וכן פסק ר"י אלפס ז"ל שם ולא הזכיר זה בירושלמי וגם הראב"ד ז"ל מקוין ולפיכך אפילו נגע אין צד כלום ואמי בירושלמי כמ"ד עלמל מן האד שמיט עלמל ולימיה:

[illegible]